

Costa Brava

NARCÍS COMADIRA | Actualitzada el 28/07/2012 00:00

Ja fa un parell d'anys, Jordi Puig, fotògraf i caminador, ens va obsequiar, en col·laboració amb Sergi Lara, amb un llibre d'una gran utilitat, *La travessa de la Costa Brava*, una guia dels camins de ronda, platges i cales, nuclis urbans i espais naturals d'aquesta costa gironina. La guia, d'una gran eficàcia, amb mapes i descripcions, porta unes fotografies que són més que una il·lustració. Formen part del discurs, corroboren, inciten, suggereixen, conviden, descobreixen racons insospitats i mostren els llocs coneguts des de punts de vista personals. I si llavors Jordi Puig va treballar acompanyat de l'experiència de Sergi Lara, ara s'ha decidit a treure un llibre tot sol. El llibre, publicat per Triangle Postals, es titula senzillament *Costa Brava* i ja no és una guia, sinó que és un viatge pel paisatge d'aquesta costa paradoxalment tan desconeguda. Un viatge visual, esclar, sense itineraris ni mapes, un viatge líric que, a més, té un objectiu militant: demostrar que, quan diem que d'aquella Costa Brava, que ens estimàvem tant els que ja tenim una edat, ja no en queda res, ens equivoquem de mig a mig. Puig, que ha recorregut tota la costa, a peu i en barca i que l'ha sobrevolada, s'hi ha emocionat de tal manera que ha volgut comunicar-nos aquesta emoció. I se n'ha sortit meravellosament bé. Aquest llibre, que és un llibre de fotografies, és un llibre testimoni d'aquest amor del seu autor per aquesta costa i és un llibre optimista: de tot allò encara en queda molt. Gaudim-ne, ens diu Jordi Puig amb les seves imatges.

El llibre porta un subtítol petit: *El paisatge de la Costa Brava*. Amb això el seu autor ens diu que ell es mira prioritàriament el paisatge. El paisatge diguem-ne natural. I si fotografia alguna construcció humana, la mira com formant part d'aquest paisatge.

Els components essencials d'aquest paisatge són, esclar, el mar, la terra, el cel i la llum. El mar, el capta en tots els seus aspectes, tant de color com de moviment. El mar amb les seves transparències turqueses sobre un fons de sorra clara o de pedrigoleig menut. El mar amb el seu blau impenetrable, amb els seus grisos i rosats. A vegades, un mar obscur, eriçat per un vent rasant i una pluja que hi pica i el converteix gairebé en una pell d'elefant de plom fos. Altres vegades, un mar intens de blau cobalt. Altres, un mar de transparències o de masses espesses. Un mar que tira a rosa o a vi negre, un mar endormiscat o agitat. Un mar que peta contra la roca o un mar que s'ajeu mandrós i confiat en una platja. I és que la terra, a la Costa Brava, hi és molt variada. Hi és brava però també hi és plàcida, i potser és aquest contrast que ens fa admirar l'esquerperia dels penya-segats i la placidesa de les platges i les cales. Sense una cala, els espadats ens cansarien. Sense els estimbals, les platges serien enormement avorrides. La Costa Brava posseeix aquest contrast meravellós. I Jordi Puig ens el mostra amb precisió notarial però alhora amb un batec de poeta. I què dir dels celatges, aquests paisatges del cel. Aquestes mars etèries tan canviants de color, aquestes mars amb núvols com illes abruptes o com sorrals estesos. Jordi Puig sap llegir els celatges com si fossin mars, sap llegir el mar com si fos un celatge. Sap llegir un fragment de roca com si fos una embosta de mar. I quan es mira només la terra, la roca, els còdols, la sorra, sap mostrar la immensa varietat de textures i de colors que té. I és que la terra de la Costa Brava no és pas monocroma: des dels negres ferruginosos de les pissarres fins als rosats carnals dels granits, passant pels grisos solcats de vetes de quars, la roca ofereix matèria per a sorres daurades, per a platges de còdols negres, per a cales de palets multicolors.

I la llum. La fotografia és la llum. Saber esperar la llum i saber-la fixar com incideix sobre el mar, sobre la roca, sobre la sorra, com travessa el cel, com tenyeix els núvols, és la gran virtut d'un fotògraf que en mereixi realment el nom. Jordi Puig, per exemple.